

stříku, k nimž náleží i zápis protokolované firmy, musí býti předepsaným způsobem vyhlášeny, musí toto uveřejnění míti následky nejen hmotněprávní, nýbrž i účinky s hlediska formálního práva a nemůže po té stránce býti hodnoceno jinak nežli uvědomění všech zájemců, protože by jinak právní moc takového zápisu nebyla myslitelná. Netřeba ani blíže rozváděti, jak by tím byla dotčena právní bezpečnost. Nikde ovšem není to výslovně řečeno, že se tento formelněprávní účinek připisuje také vyhláškám a ediktům uveřejněným předepsanou cestou v nesporném řízení firemním, než plyne to z povahy a z účelu takových vyhlášek a lze to dovoditi pro praxi i z obdobného ustanovení modernějších zákonů, na př. v řízení úpadkovém (§ 174 k. ř.) a vyrovnacím (§ 63 vyr. ř.). Nezbyvá tudíž stěžovateli než, by uplatnil své lepší právo nikoli stížností, nýbrž jinou cestou, kterou ostatně podle obsahu stížnosti již nastoupil.

Nejvyšší soud zrušil usnesení rekursního soudu a vrátil mu věc, by, nepřihlížeje k odmítacímu důvodu, o rekursu znovu rozhodl.

Důvody:

Rekursní soud odmítl stížnost jako opožděnou (§ 11 nesp. říz.), maje za to, že uveřejnění usnesení o zápisu firmy »E.«, odborné závody pro obaly, musí míti s hlediska práva formálního účinek uvědomění všech zájemců, patrně v tom smyslu, že lhůtu k podání opravných prostředků, pokud by byly vůbec přípustné, nutno počítati od tohoto uveřejnění. Že to tak bylo míněno, lze souditi z citace §§ 174 konk. ř. a 63 vyr. ř. a z poznámky, že by jinak právní moc takového zápisu nebyla myslitelná. Tomuto právnímu názoru nelze přisvědčiti, neboť ustanovení § 174 konk. ř. a § 63 vyr. ř. platící pro úpadkové, pokud se týče vyrovnací řízení, nelze pro zvláštnost řízení jimi upravených použiti, pokud se týče rozšířiti i na právní obor, ovládaný předpisy nesporného řízení. Tu jest dbáti předpisu § 11 nesp. říz. S hlediska tohoto předpisu jest dovolací stížnost, podaná u soudu dne 8. listopadu 1929 do usnesení, doručeného dne 25. října 1929, podána včas, ve lhůtě čtrnáctidenní, a netřeba se při posuzování včasnosti obíratí otázkou, zda zmíněné usnesení vůbec mělo býti doručeno zástupci stěžovatelky, a zda na jeho základě nabyly již třetí osoby nějakých práv.

Čís. 10028.

Právnímu zástupci vzniká proti klientu nárok na úplatu za vykonané práce již výkonem té které práce. Pohledávka jeho podléhá vyrovnání, vznikl-li nárok na úplatu před zahájením vyrovnacího řízení na klientovo jmění, třebas právní zástupce teprve pak s dlužníkem súčtoval a o zaplacení ho upomínal.

(Rozh. ze dne 24. června 1930, Rv II 589/29.)

Žalobce (advokát) zastupoval žalovaného ve sporu, v němž byl vydán rozsudek prvního soudu dne 20. dubna 1922, rozsudek odvolacího soudu dne 15. prosince 1922. Po té bylo o jmění žalovaného zahájeno vyrovnací řízení, jež skončilo vyrovnáním na 30%. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném kromě jiného zaplacení útrat první stolice 2000 Kč a druhé stolice 600 Kč. Procesní soud první stolice přisoudil žalobci celé útraty 2600 Kč, odvolací soud k odvolání žalovaného přisoudil žalobci jen 30% zažalované pohledávky, tudíž jen 780 Kč. Důvody: Poměr mezi žalobcem jako advokátem, jenž převzal zastupování žalovaného v jeho sporu proti Gustavu Schovi, jest posuzovati jako smlouvu o dílo podle §§ 1151, 1152 obč. zák., při čemž jest přiměřenou odměnu stanoviti použitím advokátního tarifu, a nárok na útraty vzniká již výkonem té které práce. Jde tu o nárok spočívající na předpisech hmotného práva, na smlouvě. Na jsoucnosti pohledávky z právního zastupování před zahájením vyrovnání nemění nic, že se žalobce teprve potom se žalovaným sčítával a o zaplacení ho upomínal. Bylo proto žalobci přisouditi jen 30% kvotu jeho pohledávky.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání, poukávav k důvodům odvolacího soudu.

Čís. 10029.

Směnečný zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928. Rukojemská doložka (§ 62 zák.) musí býti rukojmím nejen podepsána, nýbrž i vlastnoručně napsána.

(Rozh. ze dne 24. června 1930, Rv II 436/30.)

Směnečný platební příkaz, vydaný proti žalovanému jako rukojmímu, procesní soud první stolice k námitkám žalovaného zrušil. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Jde jen o to, zda rukojemská doložka, která vedle podpisu rukojmího již ze směnky musí býti patrná a tvoří nezbytnou součást projevu rukojmího, má-li býti jako takový podle § 62 sm. zák. zavázán — musí býti rukojmím nejen podepsána, nýbrž také jím vlastnoručně napsána. Lze připustiti, že doslov § 62 (2) směn. zák. není v této otázce zcela přesný, avšak ze srovnání první věty druhého odstavce »rukojemství musí býti psáno na směnce . . .« s poslední větou téhož odstavce »toto prohlášení směnečného rukojmího musí býti jím podepsáno« nutno dovoditi, že nezbytně psané prohlášení rukojmího musí býti psáno jím, nikoli třetí osobou. Tomu svědčí také úvaha, že se zákonodárce zjevně nespokojil pouhým podpisem rukojemského prohlášení připojeného jakýmkoli způsobem proto, by si rukojmí jasně uvědomil, v jaké úloze podpisuje. Jinak nedalo by se vysvětliti, proč by rukojemská doložka měla býti právě jen psána a nikoli připojena jinak, na příklad strojem, ra-